

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. február 4-én.

Kezdő ének: 134. zsoltár 1. verse

Főének: 467. dicséret mind az 5 verse

Ének prédikáció előtt: 134. zsoltár 2. verse

Textus: Máté evangéliuma 13. rész 16-17. verse: „A ti szemetek pedig boldog, mert lát, és fületek boldog, mert hall. Bizony mondom nektek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni, amiket ti láttok, de nem látták, és hallani, amiket ti hallotok, de nem hallották.”

Kedves Testvéreim!

Elég kemény az a prófétai hang, amit Ézsaiás prófétán keresztül megütött Isten a választott nép irányában. Az a nép ugyanis, amelyik nem hallja meg a Mindenható üzenetét, előbb vagy utóbb elpusztul. A városai elnéptelenednek, földje pedig pusztává lesz. Nem marad senki, aki dolgozna, és nem marad senki, aki élne abban az országban. Egyértelmű az üzenet. Az a nép, amelyik nem hallgat Istenre, elpusztul.

Azt hiszem, hogy ennek valóságát egyrészt a bőrünkön érezzük, másrészt pedig látjuk az Európai kontinensen, sőt az egész úgynevezett civilizált világban. Érezzük az elnéptelenedést, amely jelzi, hogy egy országnak, egy népnek a létereje fogyott el. Látjuk azt, hogy egyre kevésbé akarnak dolgozni az emberek, a cél ugyanis nem az, hogy értelmes munkát végezzünk, hogy valamit létrehozzunk, hogy mások életét ezzel segítsük, hanem az, hogy pénzt keressünk. Szinte azt érezzük, hogy most, a korunkban valósul meg a prófécia, Isten üzenete most 2018-ban válik kézzelfoghatóvá.

Valóban ennyire tragikus lenne Ézsaiás üzenete? Egyáltalán nem. Beszél ugyanis egy olyan hajtásról, amelyik megmarad, amelyik szent maggá válik. Ebben a próféciában pedig ott látjuk megjelenni a mi Megváltónkat, Jézust, aki friss hajtásként jelent meg a világban, és az Ő követői azok, akik szent maggá válnak. Nem a népből hajt ki valami új, hanem Isten növeszt valamit, ami megújítja a világot.

Ennek a valóságát is mennyire érezzük. Azok, akik Krisztusban hisznek, valami egészen más lelkiületet árasztanak maguk körül. Nem a kézzelfogható világ számukra az elsődleges, hanem a lelki világ. Nem az a lényeges, hogy anyagilag előre jussanak, hanem az, hogy lelkileg. Megváltónk, amikor idézi a tanítványoknak ezt a próféciát, akkor kiegészíti azzal, hogy „a ti szemetek boldog, mert lát, és fületek boldog, mert hall”.

Egészen nyilvánvaló, hogy Jézus nem a jó szemről, és a megfelelően működő fülről beszél. Nem az a lényeg Ézsaiásnál sem, hogy egyáltalán eljut-e hozzájuk a hang, vagy a kép. Hanem az, hogy amit hallanak, azt nem akarják elfogadni, amit látnak, azt pedig nem tudják értelmezni. Hiába veszi körül az életünket az Úristen elképesztő mennyiségű csodája, hogyha egyszerűen elsiklunk fölötté. Hiába szólal meg folyamatosan a Mindenható hangja, hogyha életünk sokféle hangja között egyszerűen elsikkad.

Pedig mondhatnánk, hogy Jézus korában még egészen jó volt a helyzet. Nem volt rádió, televízió, telefon, számítógép, internet. Nem volt annyiféle kép és hang, mint ami ma van. Gondoljunk bele, hogyha Megváltónk földi tartózkodása idején már problémát jelentett mindez, akkor mennyivel inkább igaz ez ránk nézve. Nagyon sok olyan helyen jártam már, ahol folyamatosan ment a televízió. Folyamatos képingernek volt kitéve az ott lévő ember. De nem kell ennyire messzire menni. Nem kell most a képernyőtől függő emberekre gondolnunk, akik órákat töltenek a mobiltelefonjuk, tabletjük, számítógépük társaságában. Gondolhatunk arra, hogy sokunknak a munkája már képernyőhöz kötött. Úgy dolgozunk, hogy már nem a papír és a toll az, ami dolgozik, hanem a billentyűzet és a képernyő. Szinte örülünk neki, ha nem kell meglátni semmit és nem kell észrevenni semmit.

Ezért mondja Jézus azt, hogy boldog az a szem, amelyik lát. Mekkora boldogság ebben a világban meglátni azt, hogy Isten jelen van. Amikor meglátjuk, hogy egy kisgyerek valahova felmászik a magasba, és nem esik le, mielőtt a szülei odaérnek. Amikor észrevevesszük, hogy két autó hajsza hűján ugyan, de nem ütközik egymásnak. Amikor azt tapasztaljuk, hogy egy rohanó embertömegben megáll valaki, és segít olyanoknak, akik rászorul. Ezekben nem a szerencsét, a jó reflexet, vagy éppen a rendkívüli segítőszándékot kell meglátnunk, hanem Istent, aki mindezek mögött ott van. „Boldog az a szem, amelyik lát”.

Ugyanakkor azért is boldog az a szem, amelyik lát, és a fül, amelyik hall, mert észreveszi az értéket. Nem a hamis csillogást látja, nem azt, ami semmit nem ér, hanem azt, ami igazán segít. Hadd mondjak egy konkrét példát. Az elmúlt héten, csütörtökön, egy koncerten vehettünk részt, ahol Gryllus Dániel és zenekara Pál apostol leveleiből készített rövid zeneműveket adták elő. Nem volt nagy felhajtás, semmi sztár allűr. Mégis olyan értéket képviselt a koncert, hogy abból hónapokig lehet meríteni. Ezt az értéket sokkal nehezebb ész-

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. február 4-én.

revenni, mint azt az értéktelent, vagy lényegtelent, vagy fölöslegeset, amit a legkülönbébb módon reklámozhatnak, vagy éppen súlykolnak. Hiszen amiről 10-20 alkalommal hallunk, az már utána ismerősen fog csengetni, és szinte magunk is úgy fogjuk gondolni, függetlenül attól, hogy az értékes, vagy sem. Boldog az a szem, amelyik látja az értéket.

Ugyanakkor még egy dologhoz kell a különleges látás. Mégpedig ahhoz, hogy észrevegyük az értéket, ami a másik emberben van. Ehhez pedig az kell, hogy hajlandóak legyünk megismerni, vegyük a fáradságot arra, hogy lehámozzuk azt, ami csak a látszat, és észleljük, hogy embertársunk szívének a mélyén is vannak értékek. Mégpedig azok, amiket Krisztustól kaptunk. Látni a másikban lévő értéket, tehát azt is jelenti, hogy látom benne Krisztust.

A legcsodásabb felismerés az, amikor kiderül, hogy egy számomra ismerős emberben nem csak pislákoló hit van, hanem teljes meggyőződés, hogy ő Krisztushoz tartozik. Ez az igazi boldogság. Nekem nem lesz belőle semmi hasznom, de tudom, hogy őneki igen. Nem fogja közvetlenül segíteni az életemet mindez, de tudom, hogy a családján keresztül, a gyülekezet életén keresztül igenis el fog jutni hozzám mindaz a kincs, ami Krisztustól őbenne van. Nem véletlenül mondja Jézus az egyik példázatának a végén: „Mondom nektek, hogy ugyanígy egyetlen megtérő bűnös miatt nagyobb öröm lesz a mennyben, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akiknek nincs szüksége megtérésre”. (Lk. 15.7) Ha a mennyben boldogságot jelent az, hogy valaki személyesen is elfogadja Megváltójának Jézust, akkor az nekem is boldogság, ha meglátom. „Boldog az a szem, amelyik lát.”

Aztán egy kicsit foglalkozzunk konkrétabban is a másik felével ennek a mondatnak, hogy „boldog az a fül, amelyik hall”. Nem csak a sokféle kép-inger között nehéz látni, hanem a sokféle zajban is nehéz hallani. Érdemes figyelni majd egy kicsit, hogy szinte alig vagyunk csendben. Valami mindig szól. Vagy a rádió, vagy zene, vagy telefonálunk, vagy beszélgetünk, de nem figyelünk arra oda, hogy néha csendben is legyünk. És ez a csend nem csak azt jelenti, hogy éppen nem szól a zene, hanem azt is, hogy nem szólalnak meg a gondolataink, nem háborognak az érzéseink.

Csend ugyanis akkor van, amikor minden külső és minden belső hangot lecsavartunk. Ettől nem szabad félni, bár sok minden kiderül ebben a csendben. Kiderül, hogy nem rendezett a lelkünk. Kiderül, hogy éppen küzdünk a munkahelyünkön. Kiderül, hogy a tanulás nem azért nem megy, mert nem vagyok képes rá, hanem azért, mert nem tanulok eleget. A csendben kiderül minden, amit elrontottam, amiben én vagyok a hibás. Mégis azt kell mondanom, hogy Jézus szavai nyomán csak az olyan embernek lesz boldog az élete, aki hajlandó arra, hogy csak egyetlen hangot halljon, mégpedig Krisztus hangját. Ez a hang pedig a bűnbocsánat hangja. Jézus szerint az a boldog ember, aki Őrá hallgat.

Ez a típusú csend, és az ehhez kapcsolódó hallás mindig építi az életünket. Ahhoz tudom ezt hasonlítani, mint amikor egy épületet körbejárunk, és megnézzük, hogy mi az, ami javításra szorul. Az egyik helyen lehullott egy kis vakolat, a tetőn elmozdult egy cserép, az ereszcsonát ki kell takarítani, hogy ne a falra folyjon a víz. Mindaddig, amíg csak megállapítom, hogy mi a baj, de nem teszek ellene, addig nem történt semmi pozitívum. Lehet, hogy néhány helyen cserélni kell egy-két dologot. De az épület állapota csak akkor nem romlik le teljesen, hogyha ezt a karbantartást folyamatosan elvégzem. Az életünkben is csak akkor fogjuk megtapasztalni, hogy nem romlik el minden véglegesen, hogyha hajlandóak vagyunk ezt a lelki karbantartást folyamatosan végrehajtani. Isten előtti elcsendesedésben, az életünk megvizsgálásában, és a bűnbánatban.

Boldog füleink ugyanis csak akkor lesznek, hogyha meghalljuk mindazt, amit a Megváltó mond nekünk, vagyis hajlandóak vagyunk arra, hogy létrehozzuk a csendet. Jézus maga is példát mutatott a tanítványoknak, amikor elvonult csak Ő egyedül a hegyre, vagy valami kieső helyre és ott imádkozott. Pedig neki folyamatos kapcsolata volt a Mennyei Atyával, mégis fel akarta hívni a tanítványok figyelmét, és a mi figyelmünket arra, hogy ezt a kikapcsolást nem hagyhatjuk ki.

Mennyivel inkább boldog lenne az életünk, hogyha ezt meglátnánk, és meghallanánk. Ha képesek lennénk időről-időre lelassítani, megállni, elcsendesedni, és átélni a lelki megújulást. Halljuk meg Jézus kijelentését: „a ti szemetek pedig boldog, mert lát, és fületek boldog, mert hall”.

Amen!

Záró ének: 425. dicséret mind a 4 verse